

prihaja direktno iz nekogaršnje spalnice in da ga je treba nasloviti z naslednjim očitkom (ki je sicer prihranjen za naslov romantičnega zanese-njstva): »Vtem ko se prepuščajo nebrzdanemu vrenju substance, meni-jo, da so z omotavanjem samozavedanja in opuščanjem razuma *Njegovi*, tisti, ki jim Bog daje modrost v spanju; kar tako zares sprejemajo in pora-jajo v spanju, zato tudi so sanje.« (Hegel, 1998: 14)

Govoreč o kompetencah moramo vnaprej poudariti, da se t. i. »kom-petenčni diskurz« odvíja na mestu stičišča dveh neistovetnih gonil pro-mocije: prvo prihaja iz sfere politično-strateških ciljev in gospodarskih interesov, drugega goni stroka, predvsem pedagoška. Izhajajoč iz anali-ze aktualnih politično-ekonomskih dokumentacij (podpisanih s strani Evropske komisije ali Organizacije za gospodarsko sodelovanje in razvoj (OECD) ali Svetovne Banke) se je moč zlahka dokopati do sklepa, da je kompetenca izrazito utilitarističen koncept, povezan z neoliberalno eko-nomsko doktrino in sociopolitično paradigmo (kompetenca je tamkaj eksplícitno poistovetena z zmožnostjo učinkovite uporabe znanja). Na to med drugim opozarjajo številne kritične študije, naperjene proti neo-liberalnim tendencam v šolstvu. Neprimerljivo manj, če sploh, pa je kri-tiziran tisti horizont razumevanja pojma kompetence (in drugih aktu-alno popularnih izobraževalnih konceptov), ki se producira pod okri-ljem pedagoške stroke. Četudi je moč pokazati na vzporednice v načinu rezoniranja in skupnem odporu do »golega« znanja, pa univerzum so-dobne pedagoške metafizike zagotovo nima nikakršne zveze z neolibe-ralizmom. Pedagoško intendirana kompetenca namreč ni utilitaristič-no, temveč kvečjemu spiritualistično obarvan koncept; je koncept, v ka-terega se stekajo romantično obarvana občutja in fanatično malikovanje človekove oz. otrokove individualne edinstvenosti in drugačnosti; skrat-ka, koncept, ki individua ne instrumentalizira, temveč vanj polaga *pre-sežni smisel* in ga včasih celo mistificira (zlasti ko gre za vprašanje otro-kove ustvarjalnosti). Tehnično rečeno, kompetenca se tamkaj proponi-ra kot *presežek lastno dojetega znanja nad objektno razsežnostjo zna-nja* (ta teza bo podrobneje izpeljana spodaj). V ponazoritev, kakšen je pe-dagoški logos sodobnosti ali, bolje rečeno, kako zveni prevladujoča po-etika sodobne pedagogike, navajamo nekaj zglednih vrstic avtorja, ki v slovenskem teoretskem prostoru šteje za pomembno in referenčno figu-ro na področju teorije vzgoje in kurikularnega načrtovanja:

»Pripoznanje *drugačnosti* kot nove kakovosti kot temeljna vrednota post-moderne sovпада z *odkritjem otroka*, katerega razvoj poteka pod vplivom aktivne komunikacije z okoljem (svetom odraslih in vrstnikov), ter posledično z uvidom v *mnoge registre* otrokovih *kompetenc* za *smiselno* in social-